

I, hvorefter kommunalbestyrelsen med mellemrum — og i det mindste én gang inden for valgperioden — skal tage dispositionsplanen op til vurdering. En sådan fornyet vurdering af planen må resultere i kommunalbestyrelsens beslutning om, hvorvidt planen skal korrigeres i overensstemmelse med den faktiske udvikling siden planens tilvejebringelse, eventuelt ved tilvejebringelse af en helt ny samlet plan.

Selv om udgangspunktet bør være, at en dispositionsplan, der ikke længere kan opfylde sin funktion, bør afløses af en ny plan, må der realistisk forudses et behov for, at der kan foretages ændringer i en endeligt vedtaget eller godkendt dispositionsplan.

Såfremt der er tale om mindre korrektioner i forhold til den faktiske udvikling eller andre mindre væsentlige ændringer, der ikke forrykker dispositionsplanens sigte, vil det være hensigtsmæssigt for kommunen at kunne foretage disse korrektioner uden at skulle iværksætte et omfattende arbejde med tilvejebringelse af en helt ny plan.

Navnlig med henblik på det behov for ændringer i en dispositionsplan, der kan opstå som følge af en senere godkendt regionplan eller efterfølgende landsplandirektiver, foreslås der endvidere i *stk. 2* tillagt amtsrådet henholdsvis hovedstadsrådet en hjemmel til at pålægge kommunalbestyrelserne at foretage de nødvendige ændringer.

I forhold til det oprindelige lovforslags § 10, stk. 3, er efter henstilling fra Kommunernes Landsforening og Københavns kommune udeladt en beføjelse for amtsrådet/hovedstadsrådet til at forlange dispositionsplanen ændret, „hvis forholdene i øvrigt gør det påkrævet“. Denne ændring er en konsekvens af det nu foreslåede — i forhold til det oprindelige lovforslag mere begrænsede — indseende fra amtsrådets/hovedstadsrådets side med indholdet af kommunernes dispositionsplaner.

I det oprindelige lovforslag var beføjelsen for kommunalbestyrelsen til at foretage ændringer af en dispositionsplan begrænset til at angå „mindre“ ændringer, og det var derfor tillige foreslået, at sådanne ændringer kunne foretages uden offentlighedens inddragelse i beslutningsprocessen. I nærværende lovforslag er begrænsningen til „mindre“ ændringer opgivet bl. a. på grund af kriteriets manglende præcision, men det må da være en konsekvens, at enhver ændring af en dispositionsplan skal undergå en tilvejebringelsesprocedure, der mest muligt svarer til bestemmelserne om nye dispositionsplaner. I *stk. 3* er det derfor foreslået, at forslag til ændringer af en dispositionsplan — og der tænkes her på ændringer efter både *stk. 1* og *stk. 2* — skal offentliggøres på samme måde som kommunal-

bestyrelsens endelige forslag til en samlet dispositionsplan. Endvidere er det foreslået, at det pålægges amtsrådet/hovedstadsrådet at foretage en afcheckning af de påtænkte ændringer i relation til de forhold, der er nævnt i § 8, stk. 1, ligesom de øvrige bestemmelser i §§ 8-11 bør finde tilsvarende anvendelse.

Til § 15.

Den foreslåede bestemmelse er ny i forhold til det oprindelige lovforslag og erstatter det oprindelige lovforslags § 11. Bestemmelsen er et led i en ny overgangsordning, der tilsigter en fremskyndelse af decentraliseringen vedrørende lokalplaner, jfr. også § 4 og § 28, stk. 3, samt bemærkningerne til disse bestemmelser.

Efter § 11 i det oprindelige lovforslag kunne kommunalbestyrelserne i perioden fra lovens ikrafttræden til godkendelsen af en regionplan vælge mellem at fortsætte dispositionsplanarbejdet efter de hidtidige regler eller at følge lovforslagets regler om dispositionsplaners indhold og tilvejebringelse. Det var således foreslået overladt den enkelte kommunalbestyrelse inden for den nævnte overgangsperiode at beslutte, om lovens kapitel 2 skulle være gældende i kommunen.

Hvis kommunalbestyrelsen valgte at sætte kapitel 2 i kraft og udarbejde en ny dispositionsplan — hvilket efter det oprindelige lovforslags § 21 ville være nødvendigt for, at den fulde decentralisering vedrørende lokalplanlægningen indtrådte — ville et sådant planlægningsarbejde kunne foregribe regionplanlægningen og i øvrigt medføre et uheldigt sammenfald af offentlighedsprocedurerne.

Hvis kommunalbestyrelsen omvendt valgte at færdiggøre et igangværende dispositionsplanarbejde efter de hidtidige regler, kunne en således tilvejebragt dispositionsplan ikke umiddelbart benyttes som decentraliseringsgrundlag i forbindelse med lokalplanlægningen, fordi den foreløbige decentralisering efter det oprindelige lovforslags § 21 udelukkende var baseret på bygningsvedtægternes byggeområdebestemmelser, medens den fuldstændige decentralisering knyttedes til dispositionsplaner udarbejdet efter de nye regler.

§§ 11 og 21 i det oprindelige lovforslag er derfor med rette blevet kritiseret, navnlig af Kommunernes Landsforening og under kommuneforeningernes studiekredsarbejde. Ud fra ønsket om en fremskyndelse af decentraliseringen vedrørende lokalplanlægningen har adskillige af studiekredsene peget på to ændringsmuligheder. Dels er det anført, at dispositionsplanbegrebet kunne tænkes opspaltet i to selvstændige plantyper — en „strukturplan“ med supplerende „områdeplaner“, jfr. nærmere herom i be-